

De taal danst in het melkwoud

door Mieske van Eck.

Foto: Marc Bolsius

Een vissersdorp in Wales slaapt en ontwaakt in de lente. Het oogt saai maar in hun dromen, herinneringen en verlangens komen de dorpingen tot leven.

Eén nacht en één dag volgen we hun hunkeringen, driften, haat en liefde in 'Onder het melkwoud' (1953) van Dylan Thomas. Hugo Claus leverde in 1957 een schitterende vertaling af, die nog altijd voldoet.

Lichte kost is het niet, al was het maar door de vele personages, die de schrijver ten tonele voert. Bovendien is 'Onder het melkwoud' eerder een stortbui van gewaarwordingen dan een lopend verhaal met een kop en een staart. Het is prachtig, maar als spelers doe je het snel verkeerd met zo'n veel gelauwerde klassieker.

Herman van de Wijdeven en Erna van den Berg maakten er samen met pianiste en componiste Laetitia van Krieken een overrompelende en meeslepende voorstelling van, die de taal laat bruisen, dansen en zingen. De twee acteurs vormen een ideaal koppel voor de uitbarstingen van levenskracht die het stuk doen deinen en dansen. En zij weten de momenten van ernst en humor goed te uit te buiten. Voor Van de Wijdeven is werkelijk geen kronkelige zin een obstakel en Van den Berg geeft hem met haar haar fijne lage stem goed partij. Zoals in het relaas over de man die er van droomt om zijn vrouw te vergifigen of van de vrouw die van haar man houdt als hij nuchter is, maar haast nog meer als hij dronken op de tafel danst, huilt en omvalt.

We zien boosaardigheid, geheimen, die de postbode Willy Nilly verkapt en de hunkering van de zeventienjarige Mae Rose Cottage naar de zonde. "Ik ben slecht. God zal mij doodbliksemen. Wacht maar. (...) Ik zal zondigen tot ik er van barst", zegt zij.

Misschien is het verhaal niet altijd gemakkelijk te volgen. Maar wie zich overgeeft aan beelden, cadans en klank, beleeft iets unieks.